

Arcából alig látszott valami, de termete után ítélve csak csontváz-arca lehetett. Aki szemközt jött vele, megborzongott. A gyerekek tágra meresztett szemmel bámultak rá. Ő bizonyára észrevette ezt, de nem törődött vele.

Furcsa lehet kísértetként járni az utcán. Ő azonban nyilván megszokta már. Elvégre mindent meg lehet szokni ...

1934. október 30., kedd, 6. old.

Körkép

Az öltözködési divat évről-évre, évszokról-évszakra, sőt gyakran hónapról-hónapra változik.

A kutyák egész évben pucéron járkálnak, ruha nélkül, ilyenkor ősszel azonban őket is felöltöztetik, különösen az apróbbakat. Évente egyszer a kutya-öltözék divatja is módosul valamelyest. Kutya-divatlapokat ugyan még nem láttunk, de azért úgy gondoljuk, hogy a kutya-ruhák divatját inkább London szabja meg, mint Párizs. Az idén – minden jel arra mutat –, leginkább a sötétkék szín kapott lábra a kutyák között. Ez a legelőkelőbb. Egyébként azonban – akárcsak a hölgyeknél a hajszín – itt is a hajzat színe a döntő. Világos színűek sötétet, sötét színűek pedig inkább valami világos öltözetet viselnek. Láttunk egészen prémbe öltöztetett kutyuskát is. De ez inkább holmi macskának látszott. A prémmel különben is vigyázni kell, mert bizonyos kutyaajták nem szívelik a nyúlprémet, másokat meg a patkány szőrmeje idegesít. Leginkább messze táji nemes szőrmék ajánlatosak erre a célra.

A napokban láttunk egy sovány olasz agarat. Fejtől-lábig képtelenül tarka és cifra matyóhímzésbe volt burkolva. Be kell vallanunk, hogy kissé ízléstelenül öltözködött. Csöppet se tetszett nekünk. Azt is láttuk, amikor az utcasarokról két másik kutya utána fordult, és összesűgött. Nyilván valami gúnyos megjegyzést tettek a ruhájára.

•

A novemberi reggeli ködben nehéz társzekér baktat a köves budai utcán. A kocsis bóbiskol a bakon. Egyszerre egy fordulónál a szekér nagyot zökken, félrebillen, fölborul, s az egész hatalmas alkotmány oldalt fekszik az úttes-
ten. Hatalmas jégoszlopok zuhannak ki a kocsiból a földre, egymás után sok, és hirtelen valóságos jéghegy támad azon a helyen, a keresztút kellős közepén. Az elhaladó emberek fázósan húzzák összebb kabátjukat. Sokan tüszögni, köhögni kezdenek, mintha az a néhány jégoszlop egyszerre sok-sok fokkal lehűtötte volna az utca levegőjét. Mindenki vacogva fut el közeléből. Egy pillanatra a jégkorszak borzalmai suhantak végig az emberi lelkeken. Mi is sietve odébbállunk.

•

Iskolából jönnek ki délidőn a fiúk. Egy egész osztály, egyszerre. Táskájukat lóbálják kezükben, nevetgélnek, beszélgetnek, vidámak. Most egy fiú egyedül lép ki a kapun, leveszi a lakatot az iskola előtti rácshoz lakatolt kerékpárjáról, rápattan, és néhány jókora kört írva öntudattól dagadozó kebelével elkarikázik. Vagy ötven sóvár szempár villan utána. Valamennyien elhallgatnak, elkomolyodnak. Nem nevetgélnek. A fiatalság leplezetlen irigységével bámulnak társuk után. Milyen érthető, megbocsátható ez az irigység, s ki tudja, mennyi becsvágy mozgatója, megindítója, előrevivője lesz bennük valamikor ez az egyetlen kerékpár, amelyik után az iskolából kijövet most sóvár tekintetet vetnek.

1934. november 20., kedd, 4. old.